

C/2024/3353

3.6.2024

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2024 r. – Zalando/Komisja

(Sprawa T-203/24)

(C/2024/3353)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zalando SE (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: R. Briske, J. Trouet, K. Ewald i L. Schneider, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności (domniemanej) decyzji Komisji Europejskiej odrzucającej ponowny wniosek skarżącej o sygnaturze EASE 2023/6032;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie prawa dostępu do dokumentów przewidzianego w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾
 - Pozwana niesłusznie odrzuciła pierwotny wniosek i ponowny wniosek skarżącej i powołała się na niemające znaczenia wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001.
 - Żaden interes handlowy osoby fizycznej lub prawnej nie sprzeciwia się ujawnieniu, ponieważ potencjalnie zainteresowanym przedsiębiorstwem jest właśnie sama skarżąca. Ponadto na przeszkodzie zastosowaniu przepisu ustanawiającego wyjątek stoi okoliczność, że dokumenty nie pochodzą od samej skarżącej i że nigdy nie powoływała się ona na ich poufność. Przeciwnie, żądane dokumenty są głównie informacjami dotyczącymi średniej miesięcznej liczby aktywnych odbiorców usługi skarżącej w Unii w odniesieniu do wzoru obliczeniowego przewidzianego w art. 4 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2023/1127 ⁽²⁾ w celu ustalenia opłaty nadzorczej zgodnie z art. 43 rozporządzenia (UE) 2022/2065 ⁽³⁾. Ponieważ jednak liczba ta musi zostać opublikowana w drodze ustawy zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia 2022/2065, etapy obliczeń, na których się opiera, nie mogą być poufne.
 - Ponadto ustalenie opłaty nadzorczej nie jest „śledztwem” w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001. Pozwana nie przygotowuje bowiem opinii ani nie bada ewentualnego naruszenia rozporządzenia 2022/2065. Chodzi tu raczej o etapy obliczeń matematycznych i analizę danych.
 - Nie istnieje również domniemanie nieujawniania, ponieważ przypadki określone w orzecznictwie są pozbawione znaczenia, a przypadek ustalania opłat na podstawie rozporządzenia 2022/2065 nie jest z nimi porównywalny.
 - Ponieważ proces podejmowania decyzji w sprawie opłat został zakończony najpóźniej wraz z dokonaniem płatności przez skarżącą, art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 również nie ma zastosowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/1127 z dnia 2 marca 2023 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 o szczegółową metodykę i procedury dotyczące opłat nadzorczych pobieranych przez Komisję od dostawców bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych (Dz.U. 2023, L 149, s. 16).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. 2022, L 277, s. 1).

- Wreszcie pozwana nie może również powoływać się na art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ ujawnienie nie naruszyłoby poważnie procesu podejmowania decyzji przez pozwaną: chodzi tu o informacje dotyczące usługi skarżącej, które w większości były gromadzone i przetwarzane przez komercyjnych dostawców zewnętrznych.
2. Zarzut drugi: naruszenie obowiązku uzasadnienia
 - W swojej decyzji pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE, w związku z czym nie jest ona zrozumiała dla skarżącej jako adresata. W swojej pierwszej odmowie pozwana nie odniosła się konkretnie do ani jednego dokumentu, lecz ogólnie odmówiła ujawnienia, przedstawiając przewrotną argumentację przemawiającą za domniemaniem nieujawniania.
 3. Zarzut trzeci: naruszenie podstawowego prawa dostępu do dokumentów
 - Odmawiając bezprawnie skarżącej dostępu, pozwana naruszyła również podstawowe prawo dostępu skarżącej do dokumentów wynikające z art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (*).
 4. Zarzut czwarty: naruszenie podstawowego prawa do dobrej administracji
 - Jednocześnie pozwana naruszyła podstawowe prawo skarżącej do dobrej administracji ustanowione w art. 41 ust. 2 lit. b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ odmawiając całkowicie dostępu pozwana zupełnie pominęła rolę skarżącej jako zainteresowanego przedsiębiorstwa.

(*) Dz.U. 2012, C 326, s. 391.